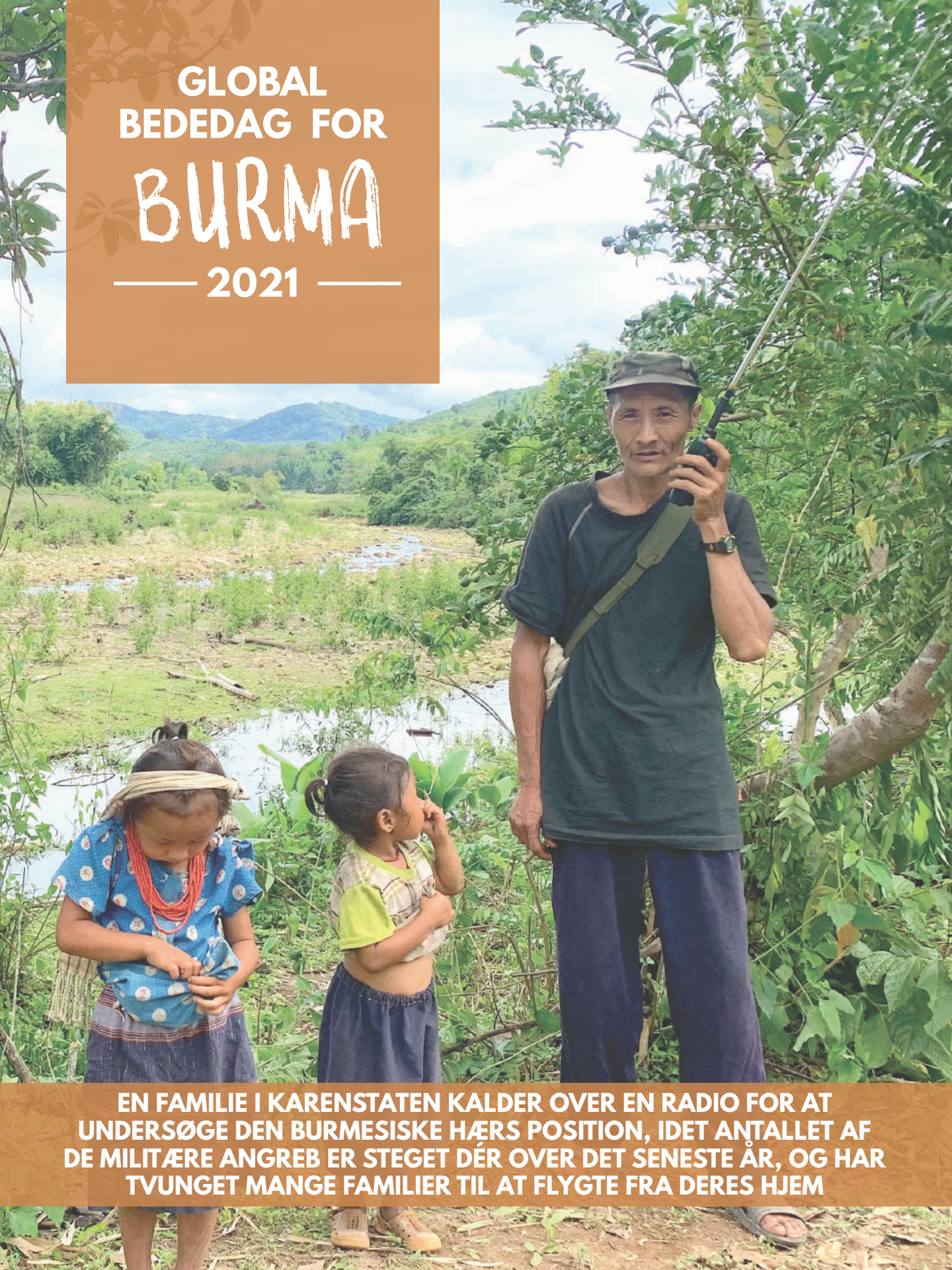

GLOBAL BEDEDAG FOR BURMA

— 2021 —

EN FAMILIE I KARENSTATEN KALDER OVER EN RADIO FOR AT
UNDERSØGE DEN BURMESISKE HÆRS POSITION, IDET ANTALLET AF
DE MILITÆRE ANGREB ER STEGET DÉR OVER DET SENESTE ÅR, OG HAR
TVUNGET MANGE FAMILIER TIL AT FLYGTE FRA DERES HJEM

FRA DIREKTØREN

Kære venner,

Tak for jeres bønner og kærlighed til menneskene i Burma. Burma har nu stået over for 70 år med borgerkrig, død, tvangsflytning, uretfærdighed og sorg. Men vi opgiver ikke at bede, for Gud har ikke givet op, og vi ser i vores egne liv, hvordan Gud besvarer bønner og gør det umulige.

Vi har fået af vide af Jesus, at vi må være trofaste i bøn, ikke at give op og at bede om, at Guds rige må komme på jorden så som i himlen. Hver gang vi beder til og adlyder Jesus, føler vi Hans nærvær, og vi er en del af Hans kongerige på denne jord, som bekæmpes af andre riger omkring os.

Gud virker gennem bøn, først ved at ændre vores egne hjerter og ved at lede os i det, vi gør, og så ved at bringe forandring til andre. Daniel i løvekulen bad Gud om hjælp, og det tog tid, men hjælpen kom. Der har været mange gode forandringer i Burma på grund af menneskers bønner, kærlighed og handlinger. Vi beder fortsat for Burma, fordi krigen fortsætter, og der er et behov for at stoppe den. Der er et behov for retfærdighed, frihed og forsoning.

I løbet af det seneste år har der været et stigende antal angreb fra den burmesiske hær i Arakanstaten i det vestlige Burma, der har fordrevet

over 70.000 buddhistiske arakanfolk. Samtidig har de forhindret over en million muslimske rohingyaer fra den samme stat i at vende tilbage. Rohingyaerne blev angrebet i 2017 og tvunget til at flygte til flygtningelejre i Bangladesh, hvor de bor i elendighed med blot en meget lille chance for forandring. I det nordlige Burma fortsætter den burmesiske hær med at angribe Kachin, Shan og Ta'ang staterne med over 100.000 fordrevne. I det østlige Burma i Karenstaten er der en våbenhvile, men den bliver regelmæssigt overtrådt ved mord på både mænd, kvinder og børn.

Der var et valg i november 2020, men militæret bevarer den endelige magt, og angrebene fortsætter. På trods af dette giver vi ikke op, og vi takker jer, fordi I bekymrer jer nok til at bede for Guds vilje og for, at menneskene i Burma må blive fri fra denne undertrykkelse fra militæret og regeringen. Når vi dedikerer os selv i bøn og handling, begynder de ting, vi beder om, at blive sande i vores liv og i livene omkring os. Det er fordi, dette er Guds verden, og Gud arbejder med os for at gøre denne verden god. Vi takker Gud for, at han tilgiver, leder, styrker og bruger os og giver os glæde til at gøre Hans vilje i Hans navn.

Tak fordi I er med os i dette og for Guds nærvær, som vi føler gennem jeres bønner.

Gud velsigne jer,

Dave, familie og Christians Concerned for Burma og Free Burma Rangers

Fra venstre til højre: Peter, Suuzanne, Sahale, Karen og Dave Eubank i Karenstaten, 2020.

Billeder fra side 3 og 4:

1) Karen og Peter Eubank med Naw Ya Mer, hvis mand blev dræbt af den burmesiske hær den 31. marts 2020
 2) En karensk mediciner undersøger en patient under en hjælpemission 3) Karenske landsbyboere flygter fra angreb fra den burmesiske hær i 2002 (se historie på bagsiden) 4) Fordrevne kareniske landsbyboere synger under et børneprogram i junglen 5) Landsbyboere og hjælpeeammedlemmer fejrer åbningen af en ny kirke i Karenstaten 6) COVID-19 plakat, der hænger på et hus i Karenstaten 7) Resterne af landsbyen Womah i Chinstaten efter den burmesiske hær bombede den den 17. marts 2020 8) Påvirkningen efter et angreb fra den burmesiske hær i byen Paletwah i Chinstaten den 22. april 2020 9) Hjælpeteammedlemmer afholder et børneprogram i en selv-administreret zone i Pa-Oh i det sydlige Shanstat.

I DETTE BLAD

2 FRA DIREKTØREN

6 KORT OVER BURMA

7 2020 VALG
GIVER LILLE
FREMSKRIDT

8 COVID-19
RESTRIKTIONER
FØRHINDRER HJÆLP

10 RISIKERER DØDEN
FOR ET BEDRE LIV

12 DET VESTLIGE BURMA

16 STEMME FRA DET
VESTLIGE BURMA

18 DET NORDLIGE BURMA

20 STEMME FRA DET
NORDLIGE BURMA

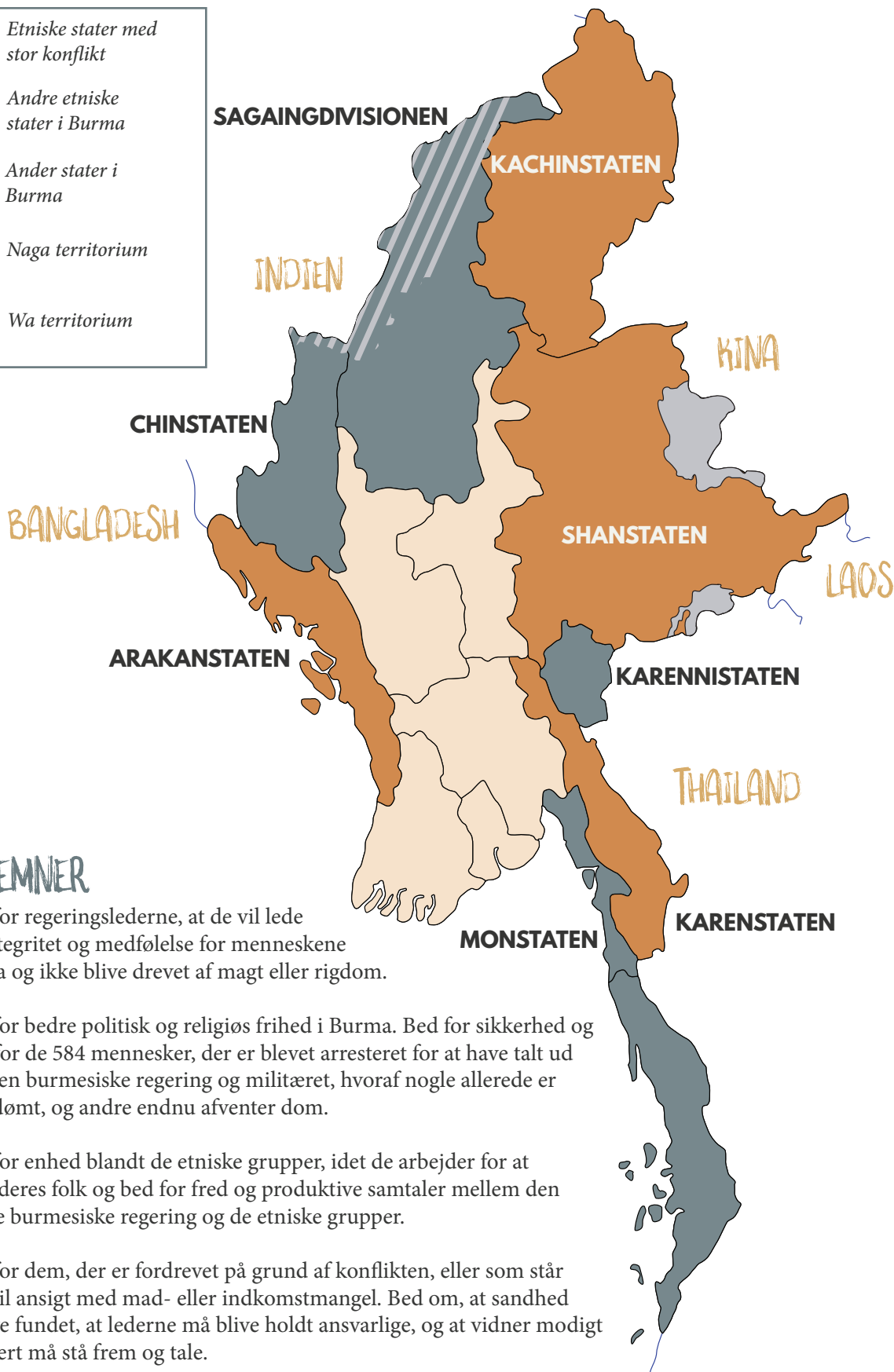
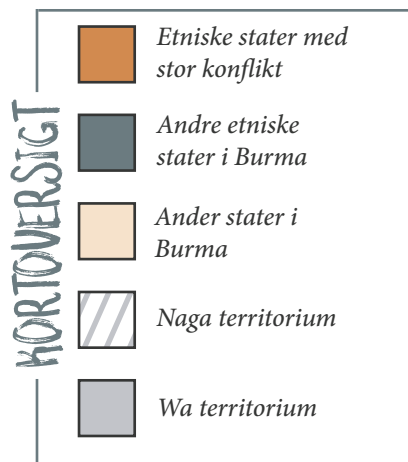
22 DET ØSTLIGE BURMA

26 STEMME FRA DET
ØSTLIGE BURMA

Global Bededag for Burma finder sted hvert år den anden søndag i marts. Bed gerne sammen med os for Burma. E-mail info@prayforburma.org for mere information.

Tak til Acts Co. for deres støtte og printningen af dette magasin. Dette blad er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). Al tekst ophavsret til CCB 2021. Design og layout af FBR Publications. Alle rettigheder forbeholdt. Dette blad må blive reproduceret, hvis de rette krediteringer er givet til tekst og billeder. Rettigheder til alle billeder går til Free Burma Rangers (FBR), medmindre andet er noteret. Nævnte skriftsteder er taget fra Bibelselskabets oversættelse, medmindre andet er noteret.

**Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 392, Chiang Mai, 50000, THAILAND
www.prayforburma.org info@prayforburma.org**

BEDEEMNER

- Bed for regeringslederne, at de vil lede med integritet og medfølelse for menneskene i Burma og ikke blive drevet af magt eller rigdom.
- Bed for bedre politisk og religiøs frihed i Burma. Bed for sikkerhed og frihed for de 584 mennesker, der er blevet arresteret for at have talt ud imod den burmesiske regering og militæret, hvoraf nogle allerede er blevet dømt, og andre endnu afventer dom.
- Bed for enhed blandt de etniske grupper, idet de arbejder for at hjælpe deres folk og bed for fred og produktive samtaler mellem den centrale burmesiske regering og de etniske grupper.
- Bed for dem, der er fordrevet på grund af konflikten, eller som står ansigt til ansigt med mad- eller indkomstmangel. Bed om, at sandhed må blive fundet, at lederne må blive holdt ansvarlige, og at vidner modigt og sikkert må stå frem og tale.

2020 VALG GIVER LILLE FREMSKRIDT

ET OVERBLIK OVER BURMAS SENESTE VALG

Selvom Burma (Myanmar) afholdt valg i november 2020, hjalp det kun lidt til at løse årelange konflikter eller adressere bekymringerne og forhåbningerne hos landets etnisk-nationale fællesskaber. Dette år blev den meget besværlige situation hos de mange etniske mennesker forværret af coronaviruspandemien, hvilket virkelig har påvirket landdistrikternes levebrød (samt reduceret overførsel fra nationale migrantarbejdere i Thailand og andre nabolande).

Af landets etnisk politiske partier (EPP), var det kun Arakan National Party (ANP), Shan Nationalities League for Democracy (SNLD), Mon Unity Party (MUP), Kayah State Democracy Party (KS DP), Ta'ang National Party (TNP) og PaO National Organization (PNO), der vandt et betydeligt antal sæder under valget den. 8 november. Partier, der repræsenterede Karen, Chin og Kachin fællesskaber, klarede sig dårligt.

Desværre resulterede meningsmålingerne i en opfattelse af, at de etniske grupper i Myanmar ikke er interesserede i etnisk-nationalistisk politik, og at 'etniske bekymringer' er af sekundær vigtighed for de fleste mennesker. Denne opfattelse er desuden delt blandt nogle internationale interessenter, som er opsatte på at støtte op om regeringen. NLDs jordskredssejr skabte desuden et indtryk af en stærk regeringslegitimitet, blandt andet i konfliktbestemte, etniske statsbefolkede områder. Dette er dog ikke en nøjagtig opfattelse.

EPP-erne klarede sig dårligt under valget, fordi meningsmålingerne blev annullerede (af Union Election Commission/Unionens Valgkommission) i flere valgkredse i væbnede konfliktpåvirkede, etnisk-nationale befolkningsområder, der forventedes at stemme for etniske partier. Derudover blev millioner af etnisknationale migrantarbejdere i nabolande (især i Thailand) nægtet stemmeret, mens de fleste burmesiske migranter fra andre områder i Burma blev tilladt stemmeret efter blot tre måneders opholdstilladelse. Etniske fællesskaber blev yderligere frataget stemmeret, idet rohingyaerne blev nægtet statsborgerskab og dermed retten til at stemme eller stille op til valg.

I modsætning nød NLD-regeringsregimet den etablerede magt og udnyttede hjælpen fra

coronaviruspandemien til at styrke deres støtte, mens EPP-ere for det meste var ude af stand til at stille op på grund af pandemirestriktionerne. De etniske stemmer var opdelt i valgkredse med mere end en EPP (og nogle gange mere end en EPP, der repræsenterede den samme etniske gruppe). I den forbindelse blev stærk mærkeloyalitet til Aung San Suu Kyi forstærket af udbredte opfattelser om, at NLD er det eneste parti, der kan stå imod militæret, mens Myanmar's "først til posten"-valgssystem er en ulempe for mindre partier.

Et nøgleelement i successen for Kayah og Mon partierne var mobiliseringen af fællesskabet i protest mod NLD-regeringens hårdhændede politik (for eksempel rejsning af statuer af General Aung San i folketinget uden at konsultere lokalbefolkningen). Det er også vigtigt at understrege, at især SNLD søger at repræsentere alle nationaliteter i Shanstaten.

Især i områder hvor meningsmålingerne var suspenderede, fortsatte væbnede konflikter i 2020 – med den burmesiske hærs ledelse i et stort angreb mod den magtfulde arakanske hær i vest, med adskillige overtrædelser af menneskerettigheder. Sidst på året sås et dyk i antallet af kampe med Kachin Independence Army (Kachin Uafhængighedshær) i nord. Men i andre områder burde våbenhvilen være etableret, for eksempel i Karenstaten i sydøst. Alligevel lancerede den burmesiske hær angreb mod civile og chikanerede Karen National Union (Karen Nationale Enhed), inklusiv ødelæggelsen af et antal af lokale kontrolpunkter til overvågning af coronavirussen.

I denne forbindelse fortsatte KNU og andre underskrivere af den nationale våbenhvileaftale med at presse på for at opnå en politisk afvikling til årtier med væbnede konflikter. Under Unionens fredskonference i august 2020, blev regeringen og Tatmadaw enige om at fortsætte fredsprocessen efter 2020, inklusiv politisk dialog, hvilket vil blive essentiel i forhold til at adressere langvarige etniske efterspørgsler. Dog frygter mange forhandlere og observatører, at Aung San Suu Kyi's party vil være uvillig til at gøre mere end at betale med tomme ord til de etniske krav for føderalismen.

COVID-19 RESTRIKTIONER HINDRER HJÆLP

På trods af en sen start på bekræftede sager, er Myanmar ikke en undtagelse i den fortsatte spredning og udfordringerne med hensyn til COVID-19. Fællesskaber i Burma lavede plakater for at rejse opmærksomhed omkring virussen og uddanne mennesker om, hvordan man undgår den, samt ledelsespraksis. Internationale organisationer donerede testpakker og arbejdede med Ministeriet for Sundhed og Sport (MHS) for at forbedre en bekæmpelse af COVID-19.

Fra venstre til højre: Landsbyboere forbereder plakater i Nagaland, det nordlige Burma; En kvinde, der bor i et slumkvarter i Yangon modtager en maddonation fra en lokal organisation; Et kontrolpunkt for COVID-19, der er blevet brændt ned af den burmesiske hær den 6. maj i landsbyen War Tho Ko Karenstaten.

Den 23. marts 2020 bekræftede Myanmar sine to første positive sager. Dog blev det totale antal af smittede ikke bekræftet før senere på året. Den 7. december 2020 rapporterede MHS, at ud af de 1,3 millioner testede til dato, var blot lige over 100.000 testet positive for COVID-19 og 2.000 mennesker var døde af virussen. Ifølge Coronavirus Ressource Center ved John Hopkins Universitet, toppede antallet af nye sager og nye døde i oktober 2020, med et tal på lige over 39.000 nye sager og 927 døde den måned. Dog er statistikken muligvis ikke en fuld repræsentation af landet, idet mange steder - især i det centrale Burma - er besværlige at få adgang til, og de har begrænsede sundhedsressourcer til at samle data og testprøver.

I Burmas etniske stater afspejler den begrænsede adgang til COVID-statistikker sig i sundhedsplejen til landsbyboerne. Færre sundhedsmuligheder er ofte et resultat af konflikter eller undertrykkelse fra den centrale regering. For landsbyboere under angreb af den burmesiske hær, var bekymringer omkring COVID af mindre betydning i forhold til bekymringerne for daglige livsbehov og sikkerhed fra angrebene.

Rejser til Arakanstaten var allerede blevet begrænset på grund af konflikten, langt før virussen ankom. Da den kom, havde nedlukningerne og rejserestriktionerne angiveligt til hensigt at bremse virussen, men de skabte faktisk flere problemer, idet sundhedsarbejdere og NGOere, der allerede kæmpede med at levere grundlæggende forsyninger til mennesker, fordrevet af konflikten, forsøgte at imødekomme de yderligere behov, der blev skabt af pandemien. For rohingyaerne skabte frygten og forventningen for COVID-19 mere unikke problemer. Efter flugten fra den burmesiske hær slog folkekrædet i 2017, slog over 700.000 rohingyaer sig ned i hastigt byggede flygtningelejre i det sydlige Bangladesh.

Organisationer, der arbejdede i lejrene, øgede den offentlige bevidsthedsindsats for at uddanne flygtningene i, hvad virussen var, og hvad man gør, hvis de mistænkte at være blevet udsat. Nye medicinske afdelinger blev konstruerede og medicinsk behandling skiftede fra rutine vacciner og primær sundhedspleje til beskyttelse og forberedelser mod COVID-19. Skiftet skabte store huller i sundhedsplejen, især i vaccineprogrammer så som MFR (mæslinger/fåresyge/røde hunde) hos børn. Heldigvis har der ikke været nogle

store udbrud i lejrene, så organisationerne vender tilbage til en rutinemæssig sundhedspleje og vaccineprogrammer.

På den anden side af Burma i Karenstaten forsøger Karen National Union (KNU), en etnisk bevæbnet organisation, at informere og beskytte deres befolkning ved at etablere COVID-kontrolpunkter, men bliver blot mødt med modstand fra den burmesiske hær, der nedbrændte kontrolpunkter, der var blevet sat op af Karen Sundheds- og Velfærdsafdeling (KDHW). Den 15. juni 2020 beordrede bataljonskommandør oberstløjtnant Soe Htun Won fra den 20. bataljon karenske arbejdere, at COVID-kontrolpunktet i Hsaw Hti Wa Koh Law Te skulle tages ned. Hvis det ikke skete, ville oberstløjtnanten komme tilbage og ødelægge det. Landsbyboere så ødelæggelsen som et tegn på, at den burmesiske hær og den centrale regering ikke havde nogen interesse i at hjælpe civile i fjerne områder.

Reaktioner på virussen havde igen udstillet militærets og regeringens villighed til at udnytte selv en offentlig sundhedstrussel til at fremme deres undertrykkende magtkonsolideringsprogram og fortjeneste på bekostning af menneskene.

RISIKERER DØDEN FOR ET BEDRE LIV

I 2017 lancerede den burmesiske hær en folkedrabskampagne mod rohingyaerne og tvang over 750.000 mennesker til at flygte til nabolandet, Bangladesh. Der blev roingyaerne sat i flygtningelejre, der var blevet bygget i hast og med lille bæredygtighed. På trods af tale om hjemsendelse mellem Bangladesh og Burma, er der endnu ikke blevet gjort noget fremskridt for at sikre, at de sikkert kan vende tilbage til Burma. For nu lever næsten en million rohingyaer fortsat i lejrene, hvor de kæmper for at genopbygge deres liv.

Artikel bidraget af Partners Relief and Development.

De er blevet frataget deres statsborgerskab, deres land, deres kultur samt deres mest fundamentale menneskerettigheder. Nu risikerer de deres liv for at søge tilflugt på den anden side af havet. I april 2020 blev flere hundrede rohingyaer fundet i både på vej til Malaysia, hungrende og dehydrerede.

Hvad gør mennesker så desperate, at de risikerer døden for at finde et bedre liv?

Rohingya-folkets historier går tilbage gennem årtier med mishandling og undertrykkelse. Efter at have flygtet fra vold og undertrykkelse i deres hjem i Myanmar, er rohingyaerne nu tvunget til at bo i elendige lejre i Bangladesh uden håb eller fremtid. De forlader lejrene via både, fordi de ikke har noget andet valg. De hungrer efter frihed og trivsel.

Mohammed Arfat, en rohingyansk aktivist og fredsbygger, sagde det således: "Vores folk ønsker intet mindre end at finde et bedre liv – uanset risikoen. Vi har intet tilbage at miste."

Mohammed Arfat klagede over farerne som hans folk står til ansigt over for, og beder det internationale fællesskab om at komme til undsætning: "Mennesker springer op i disse både, selvom de godt kender risikoen. Hvornår vil dette ende? Hvor lang tid vil verden se på, mens andre mennesker

"MENNESKER SPRINGER OP I DISSE BÅDE, SELVOM DE GODT KENDER RISIKOEN. HVORNÅR VIL DETTE ENDE? HVOR LANG TID VIL VERDEN SE PÅ, MENS ANDRE MENNESKER DØR PÅ HAVET PÅ DENNE FORFÆRDELIGE MÅDE? HAR VI IKKE RET TIL AT LEVE PÅ LAND?"

dør på havet på denne forfærdelige måde? Har vi ikke ret til at leve på land?"

"Mit ønske til verdens ledere og til politikere, er at tænke på os rohingyaer som jeres brødre og søstre. Vi har brug for jeres hjælp – og det samme gør hundredevis af rohingyaer, der stadig driver rundt på havet. Hele det internationale fællesskab er ansvarlig for menneskehandelskrisen, for alle mennesker fortjener beskyttelse, uanset hvilket statsborgerskab de har."

Rohingya-folkets sårbarhed er blevet forværret af COVID-19-pandemien, som dagligt truer fællesskaberne, der er pakket ind i lejre og både. Frygt for at sprede virussen har gjort livet endnu mere besværligt for vores rohingya-venner, idet distribution af mad og forsyninger fra mange hjælpeorganisationer går langsommere og langsommere, eller endda er stoppet helt.

Nedlukninger i forbindelse med COVID-19-pandemien har gjort sikkerhed uden for Myanmar endnu mere besværlig og forræderisk. De fleste rohingyanske både, der ankommer til thailandske, malaysiske og indonesiske grænser, bliver ganske enkelt skubbet tilbage ud på havet af lokale autoriteter.

Fortify Rights rapporterede om de malaysiske autoriteters handlinger mod en gruppe af rohingyaer, der ankom via en båd:

Den 16. april fandt de malaysiske autoriteter endnu en båd med over 200 rohingyaer og tvang den tilbage på havet omkring kl. 10.30. The Royal Malaysian Air Force (RMAF) udtalte i en udmelding, at RMAF og Royal Malaysian Navy "forhindrede [båden] i at ankomme til landets territoriale vande" og at "sådanne luftovervågningsoperationer vil blive

intensiveret. " Rohingyaerne står fortsat ansigt til ansigt med folkedrab og andre internationale forbrydelser i Myanmar og de migrationsruter, der er tilgængelige for dem, er fortsat dødelige. Der er over en million rohingya-flygtninge i flygtningelejre i Cox's Bazar distriktet i Bangladesh, hvor regeringen fortsætter med at begrænse deres adgang til internet og mobiltelefonkommunikation, hvilket forøger den offentlige sundhedsrisiko og potentielt smitten af COVID-19.

Underernæret, dehydreret og på dødens rand, bliver båd efter båd med rohingya-flygtninge vendt væk for at dø på havet. Dette skete i 2015, og delvist takket være frykten for coronavirussen, sker det igen i dag.

Når både, der er pakket med hungrende flygtninge er skubbet tilbage ud på havet, er det en afgørende dødsdom.

Vi slutter os til stemmer som Arfat's, der råber for øjeblikkelig beskyttelse til rohingya-flygtningene. Indtil det internationale fællesskab gør rohingyaerne til en topprioritet og holder regeringen til ansvar for dennes handlinger mod dem, vil vi fortsat bede, undervise, uddele, helbrede og håbe. Vi vil kæmpe for at sikre os, at deres liv på land er bedre end at risikere deres liv på havet.

At bruge COVID-19 som en undskyldning til at nægte sikkerhed til nogle af de mest forsvarsløse og misbrugte mennesker i verden, er uacceptabelt. Især i tider som disse må vi ikke leve i frygt for flygtningen og udlændingen, men stå i solidaritet med dem, der er mest hjælpeløse og desperate.

Lad os ikke være drevet af frygt, men øse kærlighed ud gennem vores handlinger.

DET VESTLIGE BURMA

EFTER FOLKEDRABET MOD ROHINGYAERNE, VENDER DEN BURMESISKE HÆR OPMÆRKSOMHEDEN MOD ARAKANSKE LANDSBYBOERE

I det vestlige Burma har den eskalerende konflikt mellem den arakanske hær og den burmesiske hær været ødelæggende for den lokale befolkning i både Arakan- og Chinstaterne idet de civile er fanget i krydsilden. Mange civile har søgt tilflugt i IDP-lejre rundt omkring i området, men tilstrømningen af mennesker har udtømt ressourcerne i lejrene.

Den 19. oktober 2020 blev en seks år gammel dreng dræbt af en granat, der eksploderede i hans nabolag. Hans far og en kvinde blev såret i samme eksplosion og blev sendt på hospitalet.

ROHINGYAER STÅR OVERFOR FØRFLYTNING TIL UBEBOELIG Ø

For 3,5 år siden lancerede den burmesiske hær en folkedrabskampagne mod rohingyaerne, en overvejende muslimsk befolkning, og mere end 700.000 rohingya-landsbyboere flygtede til det sydlige Bangladesh i løbet af tre måneder. De sluttede sig til den allerede eksisterende befolkning af rohingya-flygtninge, der havde søgt tilflugt på tværs af grænsen, hvor omkring 69.000 i 2016 var flygtet til på grund af den stigende vold. I dag lever over 1 million mennesker i et tæt pakket kompleks af flygtningelejre, der er verdens største.

Der er ikke blevet gjort meget fremskridt med hensyn til tilbagevendingen af rohingyaerne til Arakanstaten. Deres hjem og land i Burma er blevet ødelagt eller besat, de er blevet nægtet statsborgerskab og Arakanstaten er fortsat usikker og ustabil midt i den fortsættende konflikt. I Bangladesh har regeringen øget presset på flygtningene samt øget sikkerhedsforanstaltningerne for at begrænse dem til lejrene. Større lejre er nu omringet af hegn og det kræver identifikationspapirer at rejse ind eller ud. Kravet om ID begrænser alvorligt rejser og tilladelser til nødvendigt arbejde eller medicinsk service uden for lejren.

Modsat side: Satellitoverblik over Bhasan Char, der viser den endelige ødelæggelse af kasserne-lignende huse for rohingya-flygtninge, der vil blive tvangsflyttet til øen. Satellitbillederne blev udleverede den 7. december 2020.

Med begrænset håb om, at flygtningene snart kunne vende tilbage til deres hjem – en aftale om hjemsendelse mellem Burma og Bangladesh havde fejlet – begyndte den bangladeshiske regering at implementere en anden plan om flytning, i håb om at 'aflukke' området omkring Cox's Bazar. Planen om flytning til Bhasan Char-øen blev først introduceret i begyndelsen af 2017 som en reaktion på den oprindelige bølge af flygtninge fra slutningen af 2016, og accelererede idet tallene steg i slutningen af 2017. På trods af en næsten universel misbilligelse fra rettighedsgrupper i de internationale fællesskaber, rykkede den bangladeshiske regering den 4. december 2020 over 1.600 mennesker til den øde ø på den nordlige grænse af Den Bengalske Bugt. Det er uklart om disse var frivillige eller tvungne forflytninger.

Beliggende vest for Chittagong, er Bhasan Char (også kendt som Thengar Char) en lille ø, der blev opdaget for mindre end 20 år siden og som blev formet af grus fra Himalaya bjergene, der flød ind i flodmundingen af Meghna-floden. Monsunsæsonen efterlader ofte dele af øen fuldstændig oversvømmet. Den bengalske regering har, ifølge rapporter, brugt 350 millioner amerikanske dollars (ca. 2,146,500,00 danske

kroner) på at gøre øen beboelig for op mod 100.000 mennesker, men journalister og rohingyanske ledere har ikke fået tilladelse til disse rapporter. En bengalsk embedsmand udtalte, at når rohingyaerne først er på øen, vil de ikke blive tilladt at forlade øen, med undtagelse af hjemtransport eller forflytning.

Efter at have besøgt øen i 2019 sagde FNs tidligere særlige rapportør i menneskerettighedssituationen i Myanmar, Yanghee Lee, at "dårligt planlagte flytninger og flytninger uden samtykke fra flygtningenes behov, har potentiale til at skabe en ny krise."

CHIN-LANDSBYBOERE ER FORTSAT FORDREVE OG UDFORDRER DEN BURMESISKE HÆR OVER LANDERETTIGHEDER

På trods af de fortsatte kampe mellem den burmesiske hær og den arakanske hær, har nogle områder i Chinstaten set en reducere i kampene. IDP-erne i Sami IDP-lejr havde håbet, at faldet i kampene ville tillade dem at vende tilbage til deres hjem. Men den burmesiske hær har ikke givet tilladelse til, at IDP-erne kan vende hjem til deres

Denne side: Efter at have flygtet fra den burmesiske hærs angreb, samler chin-landsbyboere brænde og opsætter beboende områder i junglen.

Modsatte side: rohingya-flygtninge samler vand fra nyligt installerede pumper i deres flygtningelejre i Bangladesh.

landsbyer. I IDP-lejrene har landsbyboerne ingen indkomstkilde og står ansigt til ansigt med mangel på frisk frugt på grund af den manglende indkomst. Grupper som World Food Program hjælper til at give ris til landsbyboerne.

Mennesker i Paletwa-distriktet og andre dele af Chinstaten oplever lignende problemer, idet rejserestriktioner og blokeret transport har ledt til en mangel på tilgængelig mad og forsyninger. Landsbyboere rapporterer desuden om indkomsttab, eftersom de ikke har mulighed for at rejse for at sælge forsyninger eller kultivere land fordi tropperne bevæger sig rundt i nærheden af deres land. Bustransport til Paletwa-distriktet er blevet stoppet og andre transportmidler dertil kræver særlig tilladelse.

Udover mad- og indkomsttab, oplever landsbyboerne lovlige stridigheder med den burmesiske regering over landerettigheder. Den burmesiske hær fortsætter med at tage landsbyboernes jord ved hjælp af et forvirrende lovsystem eller ved at ignorere jordcertifikatsdokumenter. Lokale bliver chikanerede af militæret og det lokale politi, hvis de forsøger at beskytte deres jord eller tage militæret i retten.

U Kyaw Hla, en 56 år gammel landmand i Chinstaten er en af disse landsbyboere, som har kæmpet for at genvinde sin jord. I 2018 blev U Kyaw

Hla's jord taget af Den 6. Signalbataljon, selvom han havde dokumenter der beviste, at han var landejer. I december 2019 vandt U Kyaw Hla sin retsag mod bataljonen.

Men den 27. marts 2020 forsøgte hæren at indhegne hans jord og tage kontrol over den. U Kyaw Hla viste igen sit jordbevis og beviset på, at han havde vundet sagen i december 2019. Som svar anlagde den burmesiske hærs kaptajn Myo Min Oo sag mod U Kyaw Hla i domstolen i Kale Myo-distriktet og fik politiet i distriktet til at kontakte U Kyaw Hla og presse ham for yderligere beviser.

Mere bekymrende er tallet af civile som er døde på grund af konflikten mellem den arakanske hær og den burmesiske hær, der har bevæget sig ind over grænsen til Chinstaten. Over 80 civile, inklusiv kvinder og børn, blev dræbt i Chinstaten i 2020, mange fra luftangreb og tilfældig skydning, der påvirkede landsbyerne.

Det fortsættende tab af civile liv på grund af tilfældig vold fra den burmesiske hær i konfliktområder, demonstrerer beslutsomheden hos den burmesiske hær og centralregeringen i Burma om at konsolidere deres magt hvor og når som helst de kan, ikke blot til gavn for landet, men til gavn for dem med magt. Dette gælder også voldelige konflikter på grund af landerettigheder og benægtelse af grundlæggende frihed i ikke-konflikterede områder.

SIKKERHED GENNEM VANDPUMPER

I 2020 installerede et hold af rohingya-hjælpearbejdere 15 vandpumper og brønde i tre rohingya-flygtningelejre i Bangladesh. Pumperne tjener nu 537 familier i lejrene. Her er, hvad en af arbejderne havde at sige om arbejdet:

”I løbet af sommeren blev vandreservaterne i lejrene støvede og tørrede op, og menneskene var nødsagede til at grave små brønde for at få vand til dem selv. Men vandet var ikke drikkeligt eller godt til daglige gøremål. I løbet af regnsæsonen blev brøndene mudrede og gik i stykker. Vi planlagde nye og stærkere brønde med cement og rør med filtre for at undgå disse problemer og give menneskene rent vand.

På grund af de begrænsede forsyninger, gik nogle rohingyaer til lokale huse i Bangladesh for at købe vand og måtte rejse til landsbyer om natten. Dette var ikke altid sikkert, især for kvinderne, der blev chikaneret langs vejen og ind i mellem voldtaget. Så disse nye brønde, der er lokaliseret i lejrene, holder også menneskene i sikkerhed.”

STEMMER FRA DET VESTLIGE BURMA

Civile i Chinstaten blev gentagende gange tvunget til at flygte, idet den burmesiske hærs jægerfly åbnede ild i landsbyer i Paletwa-distriktet. Eskaleringen af konflikten mellem den arakanske og den burmesiske hær, har været ødelæggende for lokalbefolkningen, idet civile har været fanget i krydsilden. Den 15. marts 2020 blev en stille søndag eftermiddag forstyrret, idet et af den burmesiske hærs jægerfly fløj henover himlen og smed bomber over civilbesatte landsbyer i Paltwa-distriktet. Herunder er to beretninger fra to overlevende efter angrebet.

DAW KHIN TIN OO

”Jeg er fra landsbyen Mit Sa Nit i Paletwa-distriktet i Chinstaten. Vi ankom til Sami IDP-lejr den 15. marts 2020, efter at den burmesiske hærs jægerfly havde fløjet over vores landsby og smidt bomber over os. Jeg har otte børn, og min mand blev dræbt af bomben da den faldt over vores hus. Da det skete stod min mand og jeg ved siden af hinanden, men da bomben faldt, ramte den ham og nu er vi adskilt for evigt. Jeg forsøgte at samle mine børn og bringe dem i sikkerhed fordi jægerflyene stadig smed bomber over landsbyen. Mine børn blev ved med at spørge, hvor deres far var. Vi flygtede ind i junglen og derefter til Sami-lejren. Men vi er stadig ikke i sikkerhed. Min datter er 5 måneder gammel og jeg kan ikke producere nok mælk. Vi har ikke råd til at købe mælk, så hun græder af sult. Mine børn håber stadig, at deres far ikke er død. De græder efter ham og ønsker at gå tilbage og finde ham, men jeg ved, at han er død. Jeg så ham dø. Jeg er bange for, at vi må sulte. Vi kan ikke efterlade lejren, og uden hjælp, vil den løbe tør for mad og vi vil ikke have noget at spise.”

MAR LAH

”Den 15. marts 2020 kl 15:00 begyndte den burmesiske hærs jægerfly pludselig at smide bomber over vores landsby. 9 landsbyboere døde og 12 blev såret. Da bomberne faldt, var der kaos. Huse rundt omkring os brændte ned til jorden, vi kunne ikke se noget på grund af røgen og vi kunne ikke finde hinanden. Det larmede så meget, at jeg kun kunne høre min egen stemme og jeg følte, at jeg kunne høre døden skrigе ud. Vi var alle meget bange og flygtede ind i junglen, for jægerflyene blev ved med at cirkle omkring landsbyen og smide bomber. Vi var nødt til at flygte ind i mørket og kunne ikke bruge lys i frygt for, at den burmesiske hær ville se os. Vi flygtede fra den 15. marts indtil den 16. marts om aftenen. Vi flygtede med vores børn og vi fik intet mad før vi ankom til Sami IDP-lejr. Nu stod vi ansigt til ansigt med problemer i lejren. Vi vidste ikke hvem vi kunne stole på, og frygtede både for den burmesiske og den arakanske hær for vi troede, at flere kampe ville bryde ud. Vi kan ikke arbejde eller tjene penge og der er ikke nok mad i denne lejr. Det eneste vi kan, er at håbe og bede for donationer.”

DAW THEIN [CENSURERET]

”I marts 2019 (kunne ikke huske den præcise dato) blev min 45 år gamle mand, U Maung Than Nu, arresteret af division 55 og 22 af den burmesiske hær. I landsbyen er der gruppeopdelinger med 3-4 mennesker i hver, til at beskytte landsbyen. De fandt navnelisten med 27 mennesker og anholdt dem. Før arresten blev mænd og kvinder fra hele landsbyen tvunget til at samles midt i landsbyen. Kvinderne blev separeret og tvunget til at tage deres tøj af og sidde i solen. Der skulle de sidde fra kl. 11.00-17.00. Da min familie kom for at se de tilbageholdte på politistation nr. 1 i Sittwe, så de ikke længere min mand. Ingen kan fortælle hvor han blev af eller hvor han døde. Ingen kom for at tale. Jeg ved ikke hvem jeg skal snakke med, hvor jeg skal rapportere til eller klage til. Jeg har ikke mit eget hus eller jord, og så har jeg også mistet min mand. I denne situation ved jeg ikke, hvordan jeg skal overleve.”

”Selvom jeg ønsker at vende tilbage til min landsby, tør jeg ikke længere. Jeg vil opfordre beslutningstagerne til at handle i sandhed i sagen om min mands død.”

Fra toppen til bunden: En nyligt konstrueret IDP-lejr for IDP-ere i Chinstaten; Bomberester fra et angreb fra den burmesiske hær i det vestlige Burma; Den burmesiske hærs jægerfly, der åbner ild over landsbyer i det vestlige Burma. Billeder overfor er fra foråret 2020.

DET NORDLIGE BURMA

Dette år så en fortsættelse af kampene og et skift til det nordlige Shanstat, hvor elementer af Kachin Independence Army, Myanmar National Democratic Alliance Army (MNDAA) og Tå'ang National Liberation Army (TNLA) fortsatte med at engagere den burmesiske hær enheder, idet de kæmper frem og tilbage mellem små enheder. Samlet set var der i 2020 omkring 110 små enhedssammenstød mellem den burmesiske hær og etniske bevæbnede organisationer (EAOere), der blev rapporteret i Kachinstaten og den nordlige Shanstat, og relativt få af disse var i Kachinstaten.

Størstedelen af kampene fortsætter med at foregå i Kutkhai distriktet i Shanstaten, hvor området så over 44 rapporterede ildkampe, bombeeksplosioner og mineudløsninger i 2020. Tæt ved havde bydelene Theinni og Muse hver over et dusin rapporterede sammenstød. Kampene i andre bydele var sporadisk spredt ud over året med lejlighedsvis miner, ildkampe og bomber mellem siderne. Af de identificerede enheder fra den burmesiske hær, var den 99. og 88. bataljon der opererede i Shanstaten i hele 2020. Der er for nyligt sammenstød mellem TNLA og Restoration Council of Shan State/Shan State Army-South (RCSS/SSA-S) i Namtu bydel i Shanstaten, der fandt sted i begyndelsen af december.

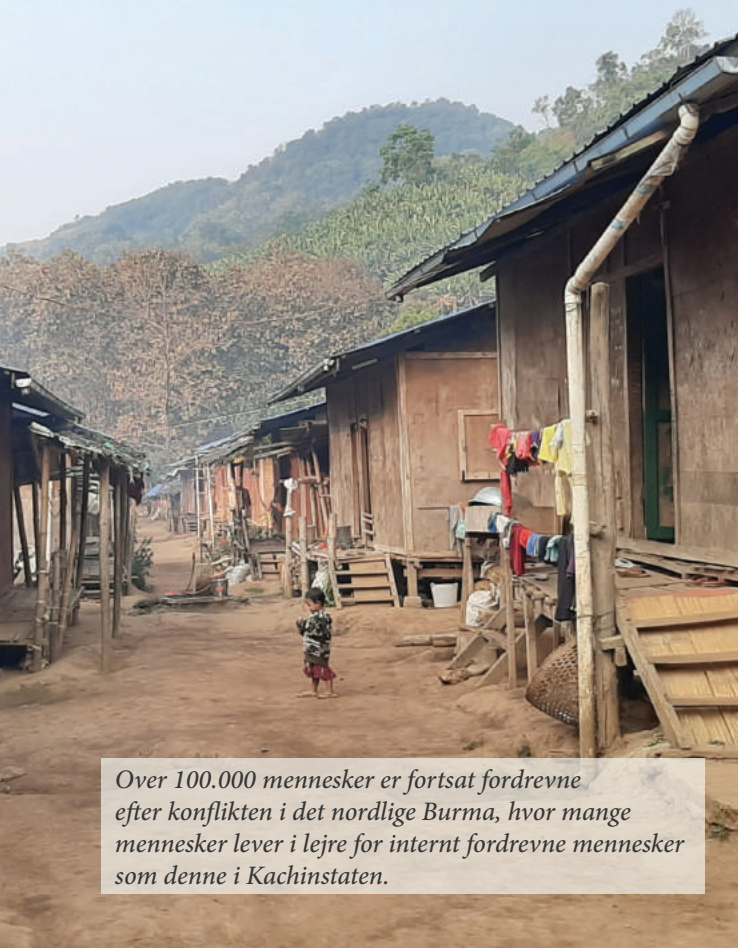
Mineaktiviteter der er uregistrerede eller har lovlige tilladelser til at operere, er fortsat et mål for tilbageholdelse og udpresning fra den burmesiske hær, idet minearbejdere, udstyr og administrerende officerer risikerer tilbageholdelse, bøder og beslaglæggelse af udstyr.

I forbindelse med antennerapportering, har der været en forøgelse i den burmesiske hær

droner, der har ledet rekognoscering i Kachin- og Shanstaterne, specifikt fire steder, der har været rapporteret i 2020 blandt de sædvanlige MAF-helikoptere og jægerfly. I januar var der rapporter med et kinesisk jægerfly, der fløj over dele af Kachinstaten og også af en kinesisk rekognosceringsdrone.

HJÆLPEHOLD GIVER STØTTE TIL ØDE NAGALAND

Nagaland, officielt kendt som Sagaingdivisionen, er betragtet som et af de mest øde og isolerede regioner i Myanmar – men den betegnelse reflekterer mest den opmærksomhed den modtager fra regeringen. Landsbyboerne i Nagaland bor primært uden adgang til tjenester, assistance eller udvikling fra regeringen. Dette er især følt akut i uddannelses- og sundhedssektoren. Hjælpehold, der besøgte Nagalandet dette år rapporterede, at i nogle situationer bragte de den første udefrakommende hjælp disse landsbyer havde modtaget.

Over 100.000 mennesker er fortsat fordrevne efter konflikten i det nordlige Burma, hvor mange mennesker lever i lejre for internt fordrevne mennesker som denne i Kachinstaten.

Flere af landsbyerne havde ingen skoler, inklusiv mellemskoler, og ingen sundhedsydelser, inklusiv en landsbysundhedsarbejder. I mangel på økonomi og uddannelsesmuligheder, har mange landsbyboere vendt sig mod plantning og fremstilling af opium, hvilket har været socialt ødelæggende og har ført til en udbredt afhængighed i Naga-fællesskaber. På trods af disse behov, var holdet tvunget til at arbejde omkring rejserestriktionerne for at give hjælp og uddannelse.

Den hjælp inkluderede opsætning af COVID-19 plakater for at uddanne lokalbefolkningen om hvordan man undgår spredning af virussen, uddeling af rengøringsforsyninger og, i monsunsæsonen der varer fra omkring maj til september, uddeling af plastik til ly fra regnen. Holdene gennemførte også en vintermission og delte tæpper ud til landsbyboerne.

Selvom Sagaindivisionen ikke direkte har været påvirket af den voldsomme konflikt i Burma, lider landsbyboerne af regeringens dårlige ledelse og mangel på muligheder.

NYE TROENDE I WASTATEN

Selvom de fleste i den etniske gruppe i Wastaten i Burma er animister, og selvom der har været undertrykkelse af de kristne i det nordlige Wastat, inklusiv forbud mod fejring af jul, vælger mange alligevel at følge Jesus. Da vi spurgte hvorfor, fortalte de nye troende, ”Vi besluttede at blive kristne da vi opdagede, at kristne landsbyer var renere og der var mere ærlighed og færre indbrud. Men især så vi, at de onde ånder ikke generede dem. Siden vi besluttede at følge Jesus, har ånderne heller ikke generet os!”

I løbet af december 2019 og januar 2020 har en Wa-præst døbt 174 nye troende i Wastaten. Præsten har tjent Wa-folket i over 30 år og med hjælp fra andre i løbet af årene, har han hjulpet med at etablere 77 nye Wa-kirker i den sydlige Shanstat.

STEMMER FRA DET NORDLIGE BURMA

LABANG TANG, 82 ÅR

”Vi flygtede i 2012. Vi hørte lyden af våbenskud og bomber der landede i nærheden af landsbyen, der stammede fra kampe mellem KIA (Kachin Independence Army) og den burmesiske hær. Vi var bange. Vi forlod vores ejendele. Vi måtte bare flygte, så vi tog intet ekstra tøj med os. Først boede jeg i Namlim Pa. Vi flygtede til fods idet den burmesiske hær forfulgte os. Vi ankom til landsbyen Mangau og blev sendt til Bumtsit Pa for at læsse lastbiler for kineserne.

I 2013 ankom vi til Bumtsit Pa. Vi boede i presenningstelte, der var doneret af UNICEF. Det var meget varmt og ulykkeligt. Vi led på grund af køkkenrøg inde i teltet i et år. Jeg boede med min svigerdatter og børnebørn.

Nu bor vi i et hus, der er doneret af KMSS. Før opdrættede vi kvæg, korn og rismarker i vores hjemby. Kvæget blev sluppet løs i junglen. Den burmesiske hær har måske dræbt og spist dem alle. Vi kan ikke tage tilbage og undersøge det, da de burmesiske soldater er tæt ved og i landsbyen. Jeg har ikke været tilbage for at undersøge en eneste gang siden jeg flygtede fra landsbyen. Jeg ønsker ikke at vende tilbage for vi ved ikke, hvor landminerne er placerede. Nogle tog tilbage for at se til deres hjem og andre var modige nok til at blive.

Jeg savner min landsby da jeg voksede op der. Vi efterlod alle vores ejendele. Den burmesiske hær etablerede lejre og positioner i landsbyerne Namlim Pa, Banghtan, Mangau og Loihkam. De ødelagde alle stolene og bænke i kirken i Namlim Pa.

Jeg kan ikke arbejde for føden længere, for jeg er blevet for gammel. Jeg kan ikke flygte. Jeg flygtede fire eller fem gange. Ind i mellem tænker jeg på, at jeg ikke ønsker at flygte for mit liv igen. Nogle gange tænker jeg på det. Jeg vil have fred. Jeg vil gerne bede denne verden om at stoppe denne krig.”

Dta

I Burma, lige så vel som andre steder, er uddannelse ofte det første offer, når et fællesskab oplever udbredt økonomisk modgang, afhængighed eller mishandling inden for familiens rammer. For at hjælpe til med at sikre børns adgang til uddannelse og støtten det kræver at gennemføre et skoleforløb, sender de familier der har mulighed for det, ind i mellem deres børn væk på kostskole, ofte refereret til som ungdomshjem. Disse hjem giver et sikkert leverum, fællesskabsstøtte og uddannelsesmuligheder for sårbare børn.

Dta, på billedet til højre, er et af disse børn. Da hun var 13 år, tog hun af sted for at bo på et hjem for børn fra Wastaten i det nordlige Thailand, hvor hun nu har ansvaret for pigernes sovesal. Hendes historie er ikke blot et vidnesbyrd om den påvirkning ungdomshjemmene og omsorgsfulde fællesskaber kan have, men også en inspiration til børn i lignende situationer:

Mit navner Dta. Jeg er 19 år gammel og har boet på La'Wah ungdomshjem i seks år. Jeg kom da jeg var 13 år fordi mine forældre skyldte penge og ikke kunne støtte mig. Min far har haft et stof- og

"JEG TROR, AT JEG KAN HJÆLPE ANDRE BØRN DER LIDER AF DEPRESSION, FORDI JEG VED HVORDAN DET ER AT FØLE, AT MAN IKKE ER NOGET VÆRD."

alkoholproblem siden jeg var et lille barn. Mine forældre blev skilt og ingen kunne passe på mig. Jeg boede hos min bedstemor i noget tid, men hun var ved at være gammel. Hun var også voldelig imod mig. En gang ødelagde jeg ved et uheld en skål. Min bedstemor blev så vred og slog mig så hårdt, at stedet mellem min lillefinger og ringefinger splittede op. Hun brugte skålen til at slå mig i hovedet mange gange og min ryg blev virkelig skadet. Det blev i mit hjerte. Jeg ønskede blot at flygte fra situationen.

Jeg elskede det virkelig da jeg ankom til ungdomshjemmet, men jeg var nødt til at vænne mig til det. De ældre børn bad mig om at gøre ting som jeg ikke ønskede at gøre. Nogle gange havde jeg det som om, at jeg ikke ønskede at være på hjemmet. Så jeg måtte lære at være tålmodig her, ellers måtte jeg vende tilbage til min bedstemor, hvilket ikke var en mulighed. Det første år var jeg meget ensom. Jeg græd næsten hver nat og begyndte at savne mine forældre. Efter et år deltog jeg på en kristen lejr og begyndte at lære Jesus at kende. Jeg fik muligheden for at tjene Ham. Der var en anden lejr og jeg fik en anden mulighed for at tjene. Jeg fortsatte frivilligt med at tjene på de kristne lejre.

Siden jeg er vokset op, har jeg haft en depression. Jeg tænkte på selvmord mange gange. Det har beskyttet mig at komme på ungdomshjem, det er et sikkert sted for mig. Jeg har det bedre nu og tager ingen medicin for min depression. Gennem kirken og hjemmet har jeg også lært Jesus at kende. Mulighederne for frivilligt at hjælpe på lejren blev

åbnet gennem ungdomshjemmet. Jeg åbnede mit hjerte til Jesus der. Jeg opdagede, hvor ødelagt jeg havde været før i tiden. Gud hjælper mig i alting jeg gør i dette liv.

Da jeg nåede 9. klasse ønskede mine forældre ikke at jeg skulle fortsætte, men jeg ville på

gymnasiet. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre, men jeg bad til Gud. Snart fortalte min lærer mig, at de ville betale for hele min uddannelse, inklusiv min uniform og tekster. Jeg vidste, at Gud vågede over mig og passede på mig.

Ungdomshjemmet er min familie. Gennem Gud har jeg fået et sikkert sted at sove, spise og studere. Hvis jeg skulle bo uden for (ungdomshjemmet), ville jeg skulle passe på mig selv på gaderne. Jeg ville ikke have det kristne fællesskab som jeg har her. Nogle gange er der nogle regler

på ungdomshjemmet, men de er alle til for vores sikkerhed. Før jeg kom til hjemmet, var jeg altid bange for at tale i offentligheden, men nu leder jeg lovsang og underviser endda de unge børn i biblen.

Mange gange i mit liv har jeg ønsket at begå selvmord. Nogle gange prøvede jeg at skade mig selv fordi jeg troede, at jeg ikke var vigtig. Siden jeg har boet her ved jeg, at Gud har en plan for mig. Jeg ved ikke hvordan han vil bruge mig, men jeg har tillid. Jeg ønsker at fortsætte med at studere biblen og psykologi. Jeg tror, at jeg kan hjælpe andre børn der lider af depression, fordi jeg ved hvordan det er at føle, at man ikke er noget værd. Jeg ved ikke hvor Gud kalder mig til, men jeg ved, at Gud helt sikkert vil bruge mig til at tjene Hans kirke.

DET ØSTLIGE BURMA

I Karennistaten, staten med det mindste befolkningstal, forbereder landsbyer sammen med Karenni National Progressive Party (KNPP), en etnisk bevæbnet organisation, for mere bevægelse af tropper og sammenstød med det nationale militær, idet den burmesiske hær har bygget tropper i staten. Landsbyer rapporterer om en forøgelse af tropper i den burmesiske hærs bataljoner 72 og 428, samt en forøgelse i spændingen efter valget i 2020 på grund af forøgelsen af etniske karenniske repræsentationer inden for den nationale regering. På trods af den forøgende spænding, er KNPP fortsat bundet til fredsprocessen.

Midt i valgspændingen mobiliserede centralregeringen landsbyer til at bygge to produktionsveje til landbrug i Demawso-distriktet i Karennistaten. Selvom det måske virker belejligt for

lokaltransporten og landbrugshandlen, gør det det også lettere for den burmesiske hær hurtigt at rykke tropper og forsyninger til strategiske fordele.

Karenstaten så en lignende stigning i spænding i 2020 idet sammenstød mellem den burmesiske hær og Karen National Liberation Army's (KNLA) tropper steg. Da karenerne underskrev den nu udløbet National Våbenhvile Aftale (NCA) med den burmesiske hær i 2015, rapporterede landsbyer mindst 30 bomber, der blev smidt over civile områder af den burmesiske hærs enheder i marts 2020 alene, samt flere eksempler med civile, der bliver stillet til måls og dræbt af burmesiske soldater.

Det meste af spændingen er centreret omkring den burmesiske hærs vejkonstruktionsprojekter i den nordlige Karenstat, især deres længsel efter at

Med uret fra venstre: En KNLA-post er brændt ned af den burmesiske hær i februar 2020; Karen-landsbyboere gemmer sig i junglen efter at have flygtet fra den burmesiske hær; Den burmesiske hærs lastbiler kører gennem Karenstaten.

forbinde den østlige grænse ved Salween floden med Centralburma, der går direkte igennem den nordlige del af Karenstaten. Uden aftale fra lederne i distriktet, var det en overtrædelse af NCAen for den burmesiske hær at bygge nye veje eller forbedre gamle, og KNLA behandler de uønskede konstruktioner som et tegn på aggression.

I Kler Lwe Htoo-distriktet fortsatte den burmesiske hær med vejkonstruktionen, på trods af en udtalt modstand fra begge landsbyer og deres ledere, der resulterede i en reduceret bevægelsesfrihed for landsbyboerne og en forøget trussel fra de burmesiske tropper.

I Mu Traw-distriktet, som stærkt har modsat sig aktiviteter fra den burmesiske hær, har militæret i stedet terroriseret civile. Eksemplerne nedenfor er alle fra nærheden af den burmesiske hærs lejre eller

gamle bilveje i Mu Traw-distriktet.

63-årige Saw Dee Kah hjalp til med en begravelse den 3. januar, da han og en ven blev skudt af den burmesiske hærs soldater, der havde gemt sig i junglen, hvor de havde fulgt et sammenstød med KNLA tropper tidligere på dagen. Saw Dee Kah blev skudt én gang gennem kragebenet og én gang gennem siden. Hans ven blev ramt med et skud, der gik direkte igennem hans ben. Begge mænd overlevede. Den burmesiske hær kom ud fra deres skjulested, slog et vidne og arresterede ham uden nogen grund.

Den 5. februar 2020 flygtede 367 landsbyboere fra den burmesiske hærs angreb nær landsbyerne Wa Kaw Hta og Ta Ko Der. Militæret havde fyret 81mm og 60mm bomber i og omkring landsbyen og tvunget landsbyboerne til at flygte ind i junglen.

Med uret fra højre: landsbyen Maw Kaw Law er nu forladt efter, at tropper fra Mae Way-lejren angreb landsbyen og tvang landsbyboerne til at flygte; Den burmesiske hær lejr Maw Way; En karensk lærer forsætter med at undervise i matematik på en træstamme, efter at landsbyboerne havde flygtet ind i junglen, foråret 2020; Karenske landsbyboere protesterer den burmesiske hær beskyddninger og den militære tilstedeværelse den 6. januar 2020; Et hjælpehold bevæger sig på hesterygge gennem den smukke Karenstat, foråret 2020.

Blandt de der var flygtet, var 36 elever og tre lærere fra landsbyen Wa Kaw Hta, der fortsatte deres eksamensforberedelser ved at bruge træstammer som tavler.

En måned senere, den 5. marts, dræbte de burmesiske soldater Saw Maw Aye Than, en 23 år gammel skovarbejder i Dwelo-distriktet. Saw Maw Aye Than kørte på motorcykel med to andre skovarbejdere nær den burmesiske hær lejrpост, bataljon 338, Mae Wai. Den burmesiske hær fyrede fra 200 meters afstand med klart sigte fra lejren til vejen. Et skud fløj gennem Saw Maw's mave fra venstre til højre og tre skud fløj gennem hans venstre lår. Skovarbejderne flygtede og fandt

medicinsk hjælp, men Saw Maw døde på vej til et hospital.

Tidligt om morgenen den 31. marts, skød de burmesiske soldater en karensk landsbyboer, der bar forsyninger på Saw Mu Plaw-vejen i Luthaw-distriktet. Tolv timer senere fyrede soldaterne igen og tvang landsbyboerne til at flygte og efterlade deres forsyninger, der inkluderede diesel til maskiner til at plove deres rismarker. To af landsbyboerne, en mand ved navn Saw Thet Mee og hans kone Naw Yu Mer, der var flygtet under den anden skydning, var forsvundet. Karensoldater tog ud for at lede efter Saw Thet Mee og brugte kikkerter for at undgå den

"DER ER INGEN FRED
UDEN RETFÆRDIGHED, OG
RETFÆRDIGHED MÅ VÆRE
BASERET PÅ GENSIDIG
FORSTÅELSE OG ANERKENDELSE
FOR RETTIGHEDERNE HOS
ENHVERT MENNESKE"
- KARENNISK PARLAMENTMEDLEM OG
TIDLIGERE HJÆLPEARBEJDER

burmesiske hærs tilstedeværelse på vejen og for at finde hans krop. Den 54-årige var blevet skudt og dræbt da han bar betelnødder til at handle med ris, idet angrebene i 2019 havde forhindret ham i at gro ris nok i 2020. Han efterlod en kone og fem børn.

Midt i konflikten står de karenske landsbyboere forsat ansigt til ansigt med madmangelsproblemer. Dem der er blevet fordrevet af den burmesiske hær, var ikke i stand til at dyrke eller opretholde deres jord. Andre oplever udfordringer idet regeringen ikke længere tillader landsbyboere at dyrke landbrug på regeringsejet land uden at betale en pris. I Kler Lwe Htoo-distriktet, hvor der er mere kontrol fra centralregeringen og den burmesiske

hær, påvirker disse udfordringer over 80 % af landsbyboerne idet de sætter deres lid til landbrug som deres indkomstkilde og mad.

Karenerne forsætter med at arbejde for fred og frihed til at bo i deres eget land, inklusiv forsøg på at forhandle med centralregeringen. Alligevel har den burmesiske hær og centralregeringen brudt aftaler til yderligere kontrol, undertrykkelse, angreb og terrorisering af landsbyboerne, selvom de karenske ledere nægter at gå med på deres krav. Dog forsætter karenerne ligesom andre etniske grupper at blive. De har ikke givet op og holder fortsat fast i deres land og deres livsstil.

STEMMER FRA KARENSTATEN

SAW WEI HTOO

”Mit navn er Saw Wei Htoo. Jeg er 73 år gammel og jeg er kristen. Jeg er fra Som Mer Plaw. Jeg har flygtet fra den burmesiske hær hele mit liv. Jeg har endda et ar fra en bombe på siden af min pande fra den burmesiske hær. I 1979 smed den burmesiske hær bomber over min landsby, Som Mer Plaw. Jeg gemte mig sammen med min familie i et ly som vi havde gravet under huset. Selv nu angriber den burmesiske hær os. For to måneder siden smed de en bombe over denne landsby. Jeg var nødt til at løbe ind i junglen for at slippe fra den burmesiske hær som prøvede at fange mig. De forsøger ind i mellem at forhindre os i at arbejde og dyrke landbrug, de brændte endda mit hus ned engang. Jeg beder for fred i Burma og Karenstaten og om at karenene må få frihed i deres land. For mig betyder frihed at have mad nok. Hvis du har fred, er du i stand til at leve dit liv frit. Vi er blevet misbrugt af den burmesiske hær i så mange år, vi vil have vores frihed og fred i vores land.”

NAW K'YOE PAW

”Burmeserne kom til mit område og truede med at skyde os med store våben. Vi var nødt til at flygte mange gange på grund af dem. I marts angreb den burmesiske hær os. De forsøgte at sende deres forsyninger op til deres lejr, men blev frustrerede over den karenske hær, og smed så bomber hen over vores landsby. Jeg var i mit hus da jeg hørte bomberne falde. Jeg forlod huset og gemte mig i et ly under huset med alle mine børn. Da vi hørte skud skjulte vi med det samme vores børn for at beskytte dem. Vi måtte fortælle vores børn, at de ikke måtte sige en lyd og være tålmodige og vente indtil det var sikkert. Jeg var bekymret for, at mine børn skulle blive bange og græde og larme. Takket være velsignelser fra Gud kom ingen til skade og alle husene har et ly til at gemme sig fra den burmesiske hær, når de skyder efter os. Jeg håber, at karen-folket kan arbejde frit og leve deres liv i fremtiden uden at være i fare for den burmesiske hær.”

"VI BOR OG SOVER I FRYGT FOR DEN BURMESISKE HÆR. HVIS DE BARE KUNNE LADE OS VÆRE I FRED VILLE VI VÆRE OKAY, MEN DE TORTURERER OG DRÆBER OS. DE TVINGER OS TIL AT ARBEJDE FOR DEM... JEG HÅBER, AT DEN BURMESISKE HÆR VIL VIGE TILBAGE TIL BURMA OG LADE KARENERNE LEVE FREDELIGT I DERES LAND."

SAW PEH

"Mit navn er Saw Peh fra landsbyen Tee Baw Key. Jeg har flygtet fra den burmesiske hær siden jeg var 12 år gammel. Hæren har dræbt landsbyboere og tortureret karenerne. Selv nu er jeg nødt til at flygte fra den burmesiske hær. For omkring tre år siden kom de ind i vores landsby og brændte vores hjem ned. Alle var nødt til at flygte til en anden landsby. For to måneder siden var der kampe. Jeg flygtede ikke, men jeg forberedte mine ting til at flygte. Ind i mellem brænder den burmesiske hær vores ris. Dette område oplever meget forfølgelse fra hæren. Vi har blot nu opnået fred, så vi kan arbejde og dyrke landbrug uden frygt. I 1976 sigtede den burmesiske hær mod landsbyboerne, ikke soldaterne. Igen i 1998-2000 angreb de og dræbte karenerne. Vi er bange for bomber og store våben. De mennesker der lever her, har et hårdt liv. Hvis det er muligt, vil vi bede jer om at komme tilbage og hjælpe karen-folket så godt som I kan. Vi ønsker bare, at vores børn må få et godt liv og at vi må have frihed til at arbejde i fred."

NAME WITHHELD

"For tyve år siden skød den burmesiske hær min bror. Han var nødt til at rejse til Thailand for behandling. To af mine brødre er blevet dræbt af den burmesiske hær. En var blot en landsbyboer, en landmand, der var blevet taget til fange af hæren og aldrig set igen. Vores anden bror tog i kamp mod dem og kom aldrig tilbage. Nu bor og sover vi i frygt for den burmesiske hær. Hvis de bare kunne lade os være i fred ville vi være okay, men de torturerer og dræber os. De tvinger os til at arbejde for dem. Da vi var unge forsøgte vores forældre at forklare os, at den burmesiske hær var ond, men vi forstod alligevel ikke hvorfor de ville gøre os ondt og dræbe os. Alt vi kendte til var at flygte. Den burmesiske hær ville komme og brænde vores huse og dræbe vores svin. De brændte mit hus ned tre gange. En gang var der en, der tog et billede af det nedbrændte hus og lagde det op på de sociale medier. Derefter var den burmesiske hær stille og angreb ikke i et lille stykke tid. Jeg håber, at den burmesiske hær vil vige tilbage til Burma og lade karenerne leve fredeligt i deres land."

Den modsatte side: Karenske landsbyboere, der protesterer mod den burmesiske hærs tilstedeværelse og konstruktion i Karenstaten.

REDDET OG GENFORENET

I Karenstaten, Burma, i juni 2002, lukkede fire bataljoner fra den burmesiske hær sig ind på en gruppe af 96 fordrevne mennesker der flygtede for deres liv, og det lille Free Burma Rangers-hjælpehold der hjalp dem. Tidligere havde soldaterne nedbrændt en landsby og dræbt 12 mennesker, inklusiv otte børn. Den flygtende gruppe stoppede i en lille lysning for at bede og beslutte, hvilken vej de skulle gå. I det øjeblik kom et medlem af den karenske modstandsgruppe ud fra junglen.

Han sagde, ”Gå ikke den vej I har tænkt jer. Den burmesiske hær ved, at det er den vej I vil vælge fordi det giver mening. De har allerede sat et bagholdsangreb op. I skal i stedet gå lige hen imod dem, ud på den åbne rismark. Det virker farligere, men den burmesiske hærs kommandør foran os er meget bange. Han tror at I er 96 rangere, der er ledt af en gruppe af specialstyrker, der er på vej for at angribe ham.”

Gruppen bad og besluttede at følge soldatens råd. En lille dreng havde tændt et stearinlys og holdt det i sin håndflade. En seks år gammel pige satte sig på hug ved siden af ham og hans familie stod rundt om dem. Rangerne cirkledede rundt omkring og bad. Så, med visheden om en rigtig og tilstedeværende fare men med tilliden om at Gud ledte dem, gik de fremad.

Da de ankom til kanten af junglen, stod solen op. Solen skinnede på himlen idet den bedrøvede gruppe dukkede op på de åbne rismarker. Lige på den anden side af markerne var den burmesiske hærs lejr. Det virkede uundgåeligt, at hæren ville se dem og angribe. Karensoldaterne og rangerne, der hjalp med at lede dem, opmuntrede landsbyboerne til fortsat at sprede sig ud i tilfælde af, at hæren begyndte at smide bomber.

De klarede det. Da solen gik ned, var de i sikkerhed på den anden side af grænsen og familierne slog sig ned i flygtningelejre. De priste Gud sammen og takkede Ham for miraklet.

Flere år senere, i 2019, modtog Dave, der havde været iblandt gruppen af rangere, en e-mail fra en pige ved navn Moon.

Hun sagde, ”Jeg ved ikke om du kan huske mig, men jeg var seks år gammel og knælede ned ved siden af min bror idet han holdt et stearinlys og idet du bad for, at vi sikkert måtte undslippe den burmesiske hær. Vores familie flyttede senere til Amerika. Gud har givet mig en mand som var flygtet fra Nepal og som også er en nykristen. Vi har to børn og det er en stor velsignelse. Jeg så FBR-dokumentaren og tænkte, ”Du er stadig i live! Jeg vil gerne møde dig!”

De mødtes og havde en fantastisk genforening i North Carolina, hvor de sammen takkede Gud.

Dave og Peter Eubank med Naw Moon, hendes mand og deres to børn under deres genforening i 2020.